

PULSACJE GWIAZDOWE

semestr zimowy 2017/2018

Jadwiga Daszyńska-Daszkiewicz

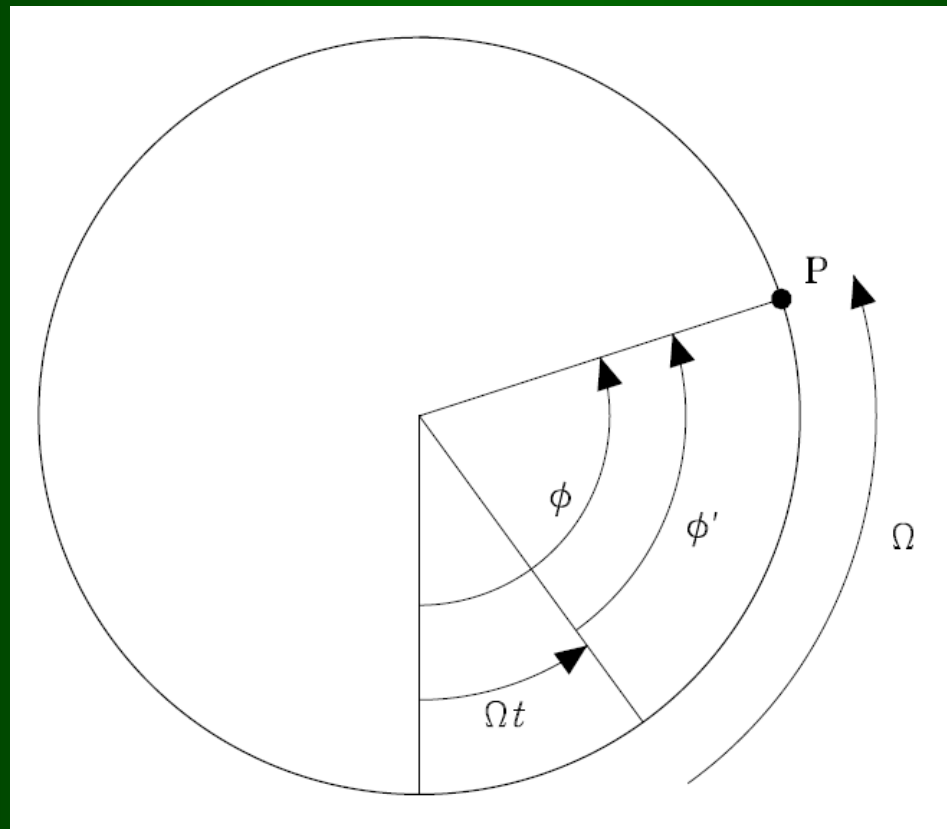
EFEKTY ROTACJI

W gwiazdzie sferycznie symetrycznej częstotliwości oscylacji są niezależne od azymutalnego rzędu, **m**, degeneracja $2\ell+1$.

Odejście od symetrii sferycznej powoduje, że częstotliwości są rozszczepiane według **m**.

Najważniejszą tego przyczyną, i najbardziej oczywistą, jest **rotacja**.

Geometria rozszczepienia rotacyjnego, w gwiazdzie rotującej z prędkością kątową Ω . Punkt P ma długość astrograficzną ϕ' w układzie rotującym z gwiazdą oraz długość $\phi = \phi' + \Omega t$ w układzie nieruchomym.

Zależność czasowa w układzie współrotującym:

$$\cos(m \phi' - \omega_0 t)$$

ω_0 – częstotliwość oscylacji w układzie współrotującym

$$\phi' = \phi - \Omega t$$

$$\cos(m\phi - m \Omega t - \omega_0 t) \equiv \cos(m\phi - \omega_m t)$$

$$\omega_m = \omega_0 + m\Omega$$

**czyli odstęp w częstotliwościach
jest równy prędkości kątowej rotacji**

Ten prosty opis dotyczy najważniejszego efektu rotacji, tak zwanej **adwekcji** .

Zakładamy w nim sztywną rotację oraz zaniedbujemy efekty siły Coriolisa i siły odśrodkowej.

EFEKTY POWOLNEJ ROTACJI

Zaniedbujemy siłę odśrodkową oraz inne efekty drugiego i wyższych rzędów w Ω .
W szczególności zaniedbujemy efekty dystorsji.

Odpowiednio zmodyfikowane równanie ruchu ma postać

$$\omega^2 \delta \mathbf{r} = \frac{1}{\rho} \nabla p' - \mathbf{g}' - \frac{\rho'}{\rho} \mathbf{g} + 2m\omega\Omega\delta\mathbf{r} - 2i\omega\mathbf{\Omega} \times \delta\mathbf{r} ,$$

Efekt rotacji rzędu $O(\Omega)$
pochodzący od adwekcji

Efekt siły Coriolisa

Człony pochodzące od rotacji dostajemy przez odpowiednią modyfikację operatora siły w równaniu

$$\omega^2 \delta \mathbf{r} = \mathcal{F}(\delta \mathbf{r}) ,$$

Efekt zmiany w częstotliwościach oscylacji możemy policzyć z zasady wariacyjnej

$$\delta \omega^2 = \frac{\int_V \delta \mathbf{r}^* \cdot \delta \mathcal{F}(\delta \mathbf{r}) \rho dV}{\int_V |\delta \mathbf{r}|^2 \rho dV} ,$$

Wynik zapisujemy w postaci

$$\omega_{nlm} = \omega_{nl0} + m \int_0^R \int_0^\pi K_{nlm}(r, \theta) \Omega(r, \theta) r dr d\theta$$

rotacyjne jądro całki, K_{nlm} , możemy policzyć z funkcji własnych dla modelu nierotującego

Ponieważ:

$$K_{nlm} \propto m^2$$

to $\omega_{nlm} - \omega_{nl0}$ jest nieparzystą funkcją m :

$$\delta \omega_{nl-m} = -\delta \omega_{nlm}$$

Ogólne wyrażenie na K_{nlm} jest dość skomplikowane.
Znaczne uproszczenie otrzymujemy zakładając

$$\Omega = \Omega(r)$$

Odpowiadające temu przypadkowi jądro całki nie zależy od m , czyli równanie na ω_{nlm} przewiduje jednorodne rozszczepienie rotacyjne.

Wynik zapisujemy zazwyczaj w postaci:

$$\delta\omega_{nlm} \equiv \omega_{nlm} - \omega_{nl0} = m\beta_{nl} \int_0^R K_{nl}(r)\Omega(r)dr ,$$

$$K_{nl} = \frac{(\xi_r^2 + \xi_h^2 - 2L^{-1}\xi_r\xi_h - L^{-2}\xi_h^2) r^2 \rho}{\int_0^R (\xi_r^2 + \xi_h^2 - 2L^{-2}\xi_r\xi_h - L^{-2}\xi_h^2) r^2 \rho dr} ,$$

$$L^2 = \ell(\ell+1)$$

$$\beta_{nl} = 1 - C_{nl}$$

$$\beta_{nl} = \frac{\int_0^R (\xi_r^2 + \xi_h^2 - 2L^{-1}\xi_r\xi_h - L^{-2}\xi_h^2) r^2 \rho dr}{\int_0^R (\xi_r^2 + \xi_h^2) r^2 \rho dr} ;$$

$$\beta_{nl} = 1 - C_{nl}$$

C_{nl} – stała Ledoux, zależy od modu pulsacji
i parametrów modelu gwiazdy

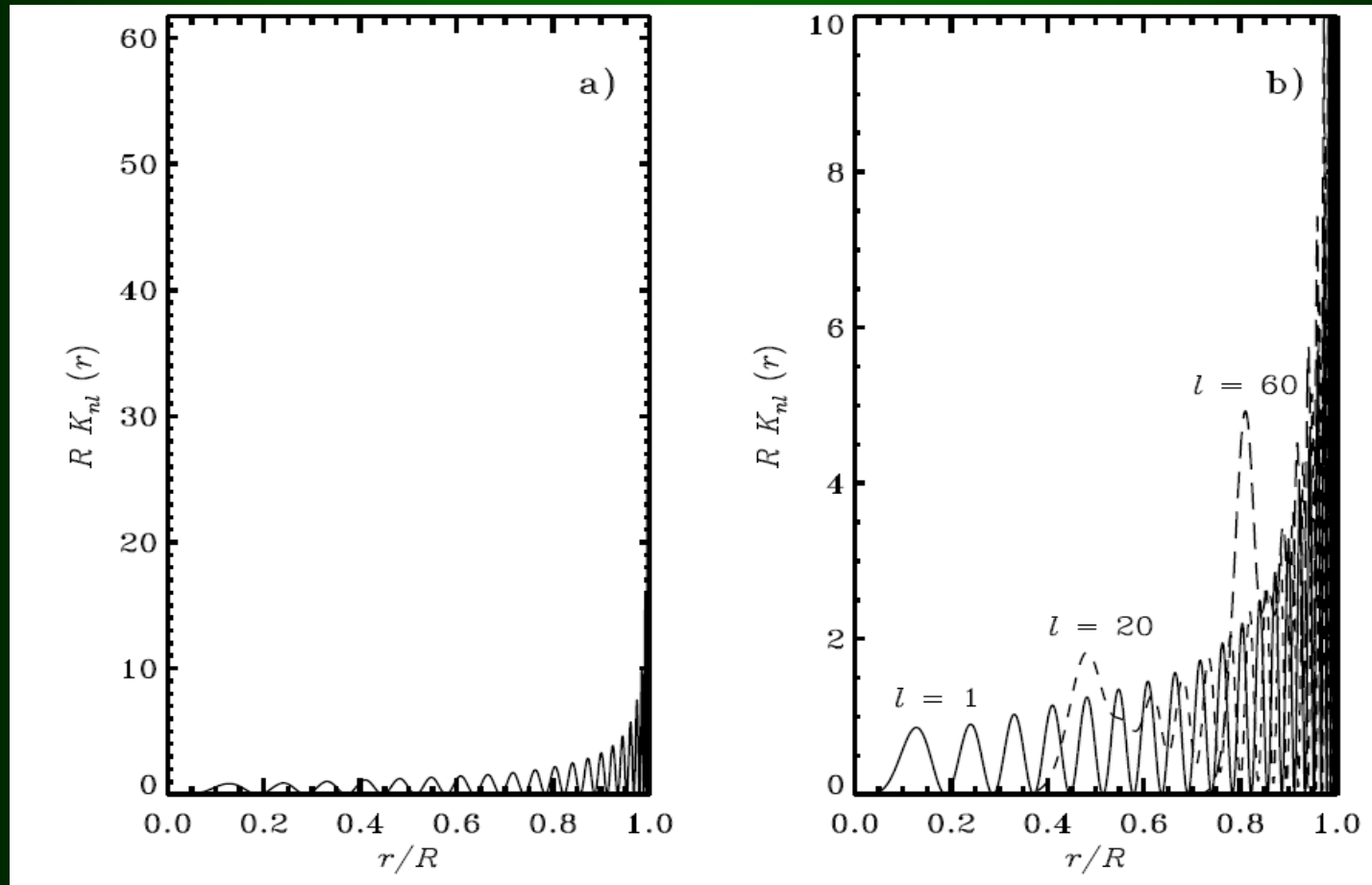
Jądra całki, K_{nlm} , dla obecnego modelu Słońca.

Panel a) – mod $\ell=1, n=22, \nu=3239\mu\text{Hz}$

Panel b) – mody $\ell=1, n=22, \nu=3239\mu\text{Hz}$

$\ell=20, n=17, \nu=3375\mu\text{Hz}$

$\ell=60, n=10, \nu=3234\mu\text{Hz}$

Jądro całki jest zdefiniowane tak, że $\int K_{nl}(r)dr=1$.
Czyli dla sztywnej rotacji, $\Omega = \Omega_s \neq f(r)$, otrzymujemy

$$\delta\omega_{nlm} = m(1 - C_{nl})\Omega_s$$

W tym przypadku efekt rotacji jest całkowicie
scharakteryzowany przez stałą Ledoux, C_{nl} .

Dla modów p wysokiego rzędu lub wysokiego stopnia człony ξ_r^2 i ξ_h^2 dominują i $\beta_{nl} \approx 1$, czyli $C_{nl} \approx 0$.

Rozszczepienie rotacyjne jest w przybliżeniu dane przez prędkość kątową rotacji, Ω

Fizycznie, zaniedbane człony w równaniu na β_{nl} wynikają z efektów siły Coriolisa.
Czyli rotacyjne rozszczepienie modów p jest zdominowane przez **adwekcje**.

W przypadku modów **g** wysokich rzędów
możemy zaniedbać ξ_r , czyli

$$\beta_{nl} \approx 1 - 1/L^2, \quad C_{nl} \approx 1/L^2$$

Rozszczepienia rotacyjne modów **g**
są mniejsze niż dla modów **p**.

Np. rozszczepienie rotacyjne modów **g** wysokich rzędów
o $\ell=1$ wynosi tylko połowę prędkości kątowej rotacji.

Efekty umiarkowanej rotacji

Przybliżenie powolnej rotacji jest dostateczne dla wolnorotujących gwiazd, np. Słońca. Jednak w większości przypadków jest ono niewystarczające.

**Soufi, Goupil, Dziembowski, 1998, A&A 334, 911
rozwinęli formalizm perturbacyjny poprawny do $O(\Omega^2)$.
Formalizm ten jest dla dowolnej rotacji $\Omega=\Omega(r)$.**

Efekty rotacji drugiego rzędu:

Chlebowski, 1978, AcA 28, 441

Saio, 1981, ApJ 244, 299

Gough & Thompson, 1990, MNRAS 242, 25

Dziembowski & Goode, 1992, ApJ 294, 670

Efekty rotacji na strukturę gwiazdy

Musimy uwzględnić efekty siły odśrodkowej

$$\mathbf{f}_{\text{cen}} = \Omega^2 \varpi \mathbf{a}_{\varpi}$$

ϖ - odległość od osi rotacji, $\mathbf{a}_{\varpi}$ - wektor jednostkowy

We współrzędnych sferycznych mamy

$$\mathbf{f}_{\text{cen}} = \frac{\Omega^2}{3} \sin \theta (\sin \theta \mathbf{a}_r + \cos \theta \mathbf{a}_{\theta}) = \frac{\Omega^2}{3} \{ (2r \mathbf{a}_r - \nabla [r^2 P_2(\cos \theta)]) \}$$

Krótkie wyjaśnienie

$$\nabla p = -\rho \nabla \phi + \rho \mathbf{F}$$

$$\mathbf{F} = -\boldsymbol{\Omega} \times \boldsymbol{\Omega} \times \mathbf{r} = r\Omega^2 \sin \theta \mathbf{e}_s$$

przyspieszenie
odśrodkowe

$$\mathbf{e}_s = \sin \theta \mathbf{e}_r + \cos \theta \mathbf{e}_\theta$$

Wektor jednostkowy we
współrzędnych walcowych

Przyspieszenie odśrodkowe możemy wrazić przez $P_0(\cos \theta)$ i $P_2(\cos \theta)$

$$\mathbf{F} = F_r(r) [1 - P_2(\cos \theta)] \mathbf{e}_r + F_\theta(r) \frac{dP_2}{d\theta} \mathbf{e}_\theta$$

$$F_r(r) = \frac{2}{3} r \Omega^2 \text{ and } F_\theta(r) = -\frac{1}{3} r \Omega^2$$

$$P_0(\cos \theta) = 1$$

$$P_2(\cos \theta) = \frac{3}{2} \cos^2 \theta - \frac{1}{2}$$

Zakładamy rotację **jednorodną**

Ostatnie równanie dzieli siłę odśrodkową na dwie składowe:

- Pierwsza powoduje zmiany struktury gwiazdy w kierunku radialnym
- Druga powoduje odkształcenie od sferyczności opisane przez wielomiany Legendre'a $P_2(\cos\theta)$.

Podobna separacja jest słuszna także dla rotacji **niejednorodnej**

Ponieważ wymagamy dokładność do $O(\Omega^3)$, możemy traktować siłę odśrodkową jako małe zaburzenie.

W tym przypadku małą wielkością jest

$$\epsilon = \left(\frac{\Omega}{\omega_{\text{dyn}}} \right)^2$$

Łatwo pokazać, że

$$\left(\frac{\Omega^2 r}{g_0} \right) \leq \epsilon$$

Nierówność ta gwarantuje, że w każdym miejscu wewnątrz gwiazdy siła odśrodkowa jest dużo mniejsza niż siła grawitacji. Dlatego możemy linearyzować równania struktury gwiazdowej wokół równowagowego modelu sferycznie symetrycznego.

**Z przyjętą dokładnością, dowolną wielkość fizyczną,
np. ciśnienie, możemy zapisać w postaci**

$$p = p_0(r) + \epsilon[\tilde{p}_0(r) + \tilde{p}_2(r)P_2(\cos \theta)]$$

**Tak zapisane wielkości wstawiamy do zmodyfikowanego równania
równowagi hydrostatycznej, a następnie wydzielimy wyrazy
niezależne od θ i te proporcjonalne do P_2 .**

Jeśli założymy, że rotacja jest jednorodna, to efekty rotacji w średnim, sferycznie symetrycznym modelu uwzględniamy poprzez modyfikację równania równowagi hydrostatycznej:

$$\frac{dp_0}{dr} = -\left(g_0 - \frac{2}{3}r\Omega^2\right)\rho_0$$

Czyli sferycznie symetryczna składowa perturbacji związanych z siłą odśrodkową jest zawarta w średniej strukturze modelu.

Perturbacje te powodują zmiany w częstotliwościach modów normalnych.

Efekty rotacji na częstotliwości własne i funkcje własne

Poprawki do ω spowodowane siłą Coriolisa i nieradialną składową siły odśrodkowej możemy oszacować korzystając z zasady wariacyjnej.

Operator F zapisujemy w postaci

$$\mathcal{F} = \mathcal{F}_0 + \epsilon \mathcal{F}_2 ,$$

gdzie

$$\mathcal{F}_0 = \mathcal{F}_{0,0} - 2i\omega\Omega \times \delta\mathbf{r}$$

$\mathcal{F}_{0,0}$ zawiera sferycznie symetryczną składową zaburzenia spowodowanego siłą odśrodkową

$\mathcal{F}_0$ zawiera dodatkowo efekty siły Coriolisa.

$\epsilon\mathcal{F}_2$ operator zaburzeń opisujący zniekształcenia spowodowanego siłą odśrodkową.
Jest proporcjonalny do P_2 i $dP_2/d\theta$.

Wektor przesunięcia, $\delta\mathbf{r}$, musi teraz zawierać dodatkowe człony, ponieważ siła Coriolisa działająca na przesunięcia poloidalne generuje składowe toroidalne:

$$\delta\mathbf{r} = \delta\mathbf{r}_p + \delta\mathbf{r}_t$$

Postać $\delta\mathbf{r}_p$ została podana na poprzednich wykładach, natomiast $\delta\mathbf{r}_t$ wyraża się wzorem

$$\delta\mathbf{r}_t = \sqrt{4\pi} \frac{\xi_t(r)}{L} \Re \left[\left(\frac{1}{\sin\theta} \frac{\partial Y_l^m}{\partial\phi} \mathbf{a}_\theta - \frac{\partial Y_l^m}{\partial\theta} \mathbf{a}_\phi \right) \exp(-i\omega t) \right]$$

Z definicji mamy

$$\text{curl}_r \delta\mathbf{r}_p \equiv 0, \quad \delta r_{t,r} \equiv 0, \quad \text{div} \delta\mathbf{r}_t \equiv 0$$

Składowe poloidalne odpowiadające sferycznym harmonikom Y_l^m generują składowe toroidalne $\propto Y_{l\pm 1}^m$

Licząc $\nabla_r \times \delta \mathbf{r}_p$ otrzymujemy formułę na $\xi_{t,l\pm 1}$ z dokładnością do $O(\Omega^2)$, która wyraża się przez $\xi_{r,l}$ i $\xi_{h,l}$

Częstotliwość modów toroidalnych

$$\omega_t = m\Omega - 2m\Omega/[l(l+1)]$$

Z formuły wariacyjnej szacujemy poprawki do częstotliwości związane z niesferycznymi efektami siły odśrodkowej oraz efektem składowych toroidalnych:

$$\delta\omega = \delta\omega_t + \delta\omega_d + O(\Omega^4),$$

$$\delta_t\omega = \frac{1}{I} \int \delta\mathbf{r}_t^* \cdot \left(\frac{\omega}{2} \delta\mathbf{r}_t + \boldsymbol{\Omega} \times \delta\mathbf{r}_t \right) \rho dV$$

$$\delta_d\omega = \frac{\epsilon}{2\omega I} \int \delta\mathbf{r}_p^* \cdot \mathcal{F}_2(\delta\mathbf{r}_p) \rho dV ,$$

$$I = \int |\delta\mathbf{r}_p|^2 \rho dV .$$

Z zasady wariacyjnej otrzymujemy wyrażenie trzeciego rzędu na rotacyjne rozszczepienie częstotliwości

$$\nu_m = \nu_0 + m(1 - C_{nl})\frac{\Omega}{2\pi} + \frac{\Omega^2}{2\pi\nu_0}(D_0 + m^2D_1) + m\frac{\Omega^3}{\nu_0^2}T$$

ν_0 zawiera uśrednione horyzontalnie efekt siły odśrodkowej w modelu równowagowym

W obliczeniach ewolucyjnych zazwyczaj zakłada się sztywną rotację oraz zachowanie całkowitego momentu pędu w czasie ewolucji na ciągu głównym.

Współczynniki D_0 , D_1 , T są odpowiednio poprawkami drugiego i trzeciego rzędu otrzymane metodą zaburzeń. Uwzględniają niesferycznie symetryczne odkształcenia spowodowane siłą odśrodkowa i efektami drugiego i trzeciego rzędu siły Coriolisa.

Człony kwadratowe burzą symetrię multipletów oraz powodują przesunięcie w częstotliwości dla modów radialnych i nieradialnych modów strefowych, $m=0$.

Formuła nie zawiera efektu sprzężenia modów.

Sprzęgają się mody, których stopień sferycznej harmoniki różni się o 2, a rząd azymutalny jest ten sam, $\ell_1 = \ell_2 \pm 2$, $m_1 = m_2$.

Efekty sprzężenia zaczynają odgrywać rolę, kiedy odległość między częstotliwościami pulsacji staje się porównywalna z częstotliwością rotacji, $|\omega_1 - \omega_2| \approx \Omega$.

ROTACYJNE SPRZĘŻENIE MODÓW

Rotacyjne sprzężenie modów jest głównym efektem umiarkowanej rotacji, $\Omega/\omega \ll 1$. Występuje, gdy

$$\omega_j - \omega_k \sim \Omega \quad \ell_j = \ell_k \pm 2 \quad m_j = m_k$$

Funkcje własne danego modu są superpozycją wszystkich modów spełniających powyższy warunek

$$\vec{\xi} = \sum_k a_k \vec{\xi}_{0k}$$

a_k - wkład modu k

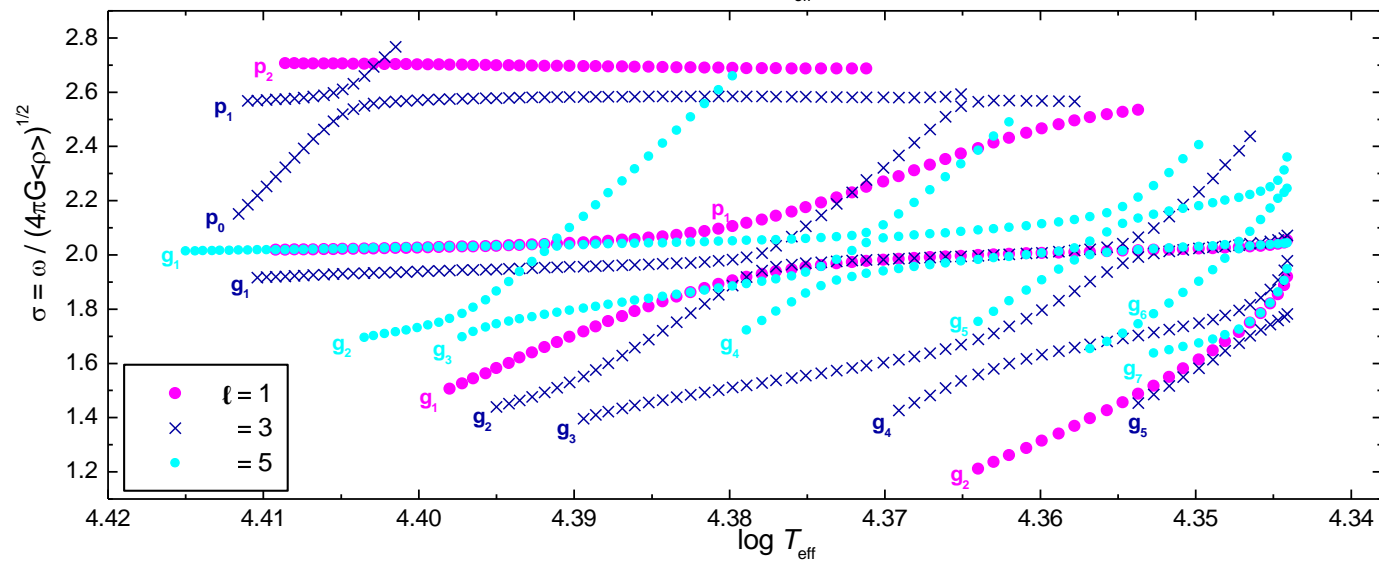
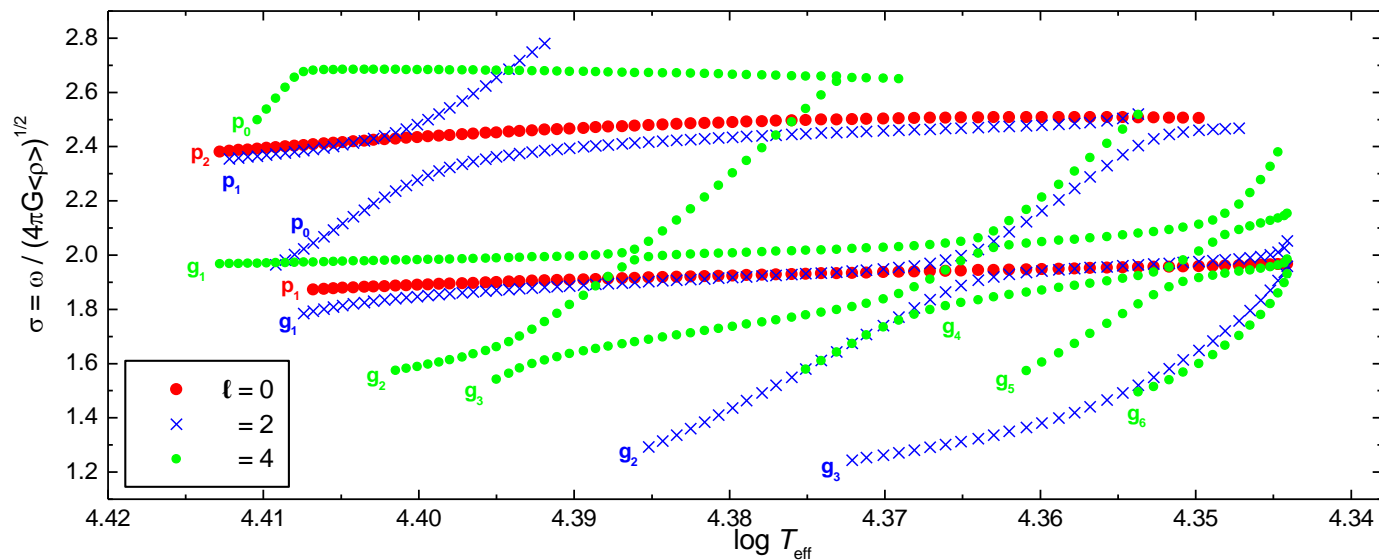
Współczynniki te dotrzymujemy z liniowej teorii perturbacyjnej

Wartości współczynników a_k zależą od:

- **prędkości rotacji**
- **różnicy częstotliwości**
- **właściwości modów (inercji)**

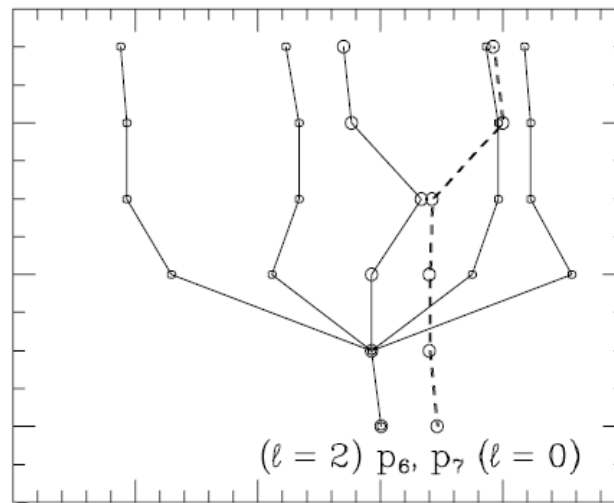
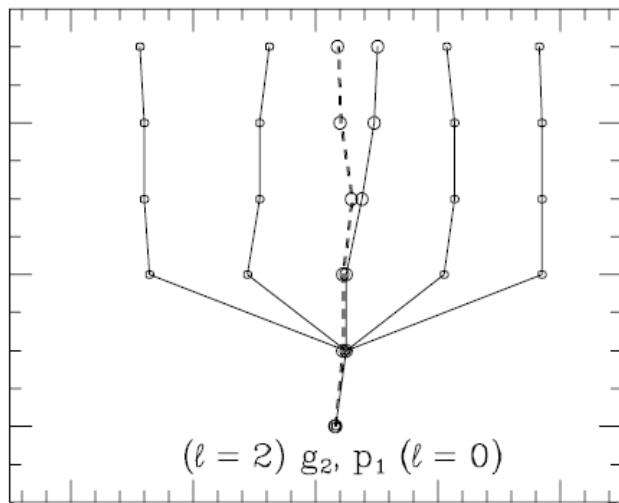
Mody akustyczne sprzęgają się silniej niż grawitacyjne, ponieważ mają mniejsze wartości inercji (są „łżejsze”).

Bliskie częstotliwości w modelach β Cep o masie $12 M_{\odot}$

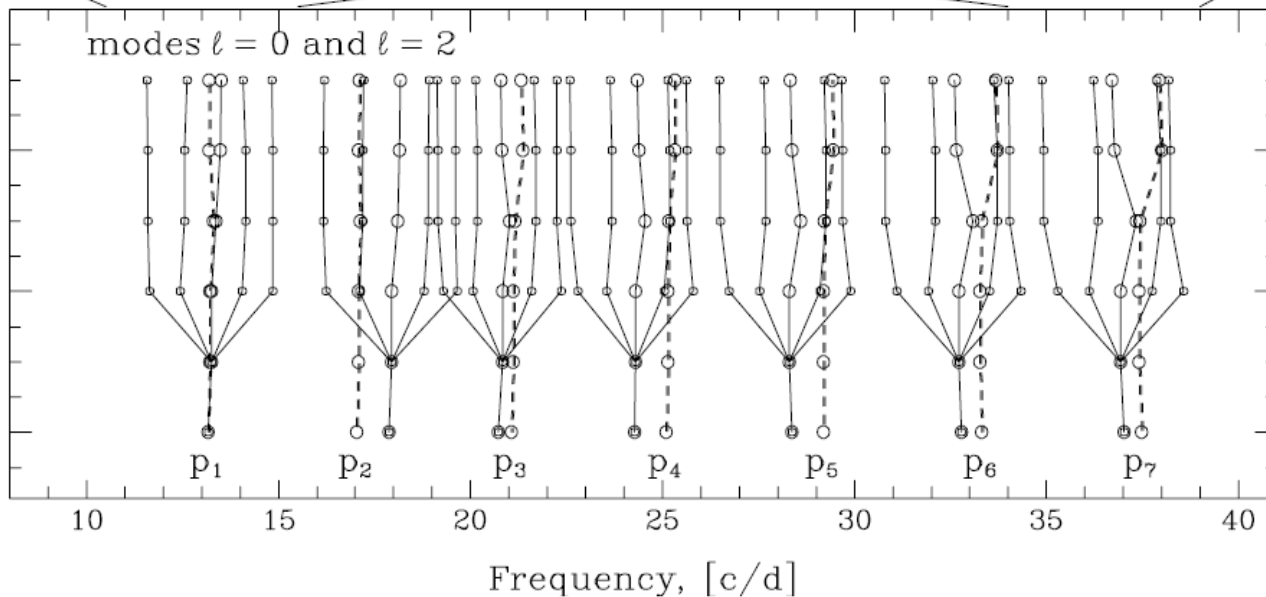

Wkład kolejnych efektów rotacji do częstotliwości modów p , $\ell=0$ i $\ell=2$,
dla modelu o parametrach: $M=1.8 M_{\odot}$, $T_{\text{eff}}=7515$ K, $V_{\text{rot}}=92$ km/s.

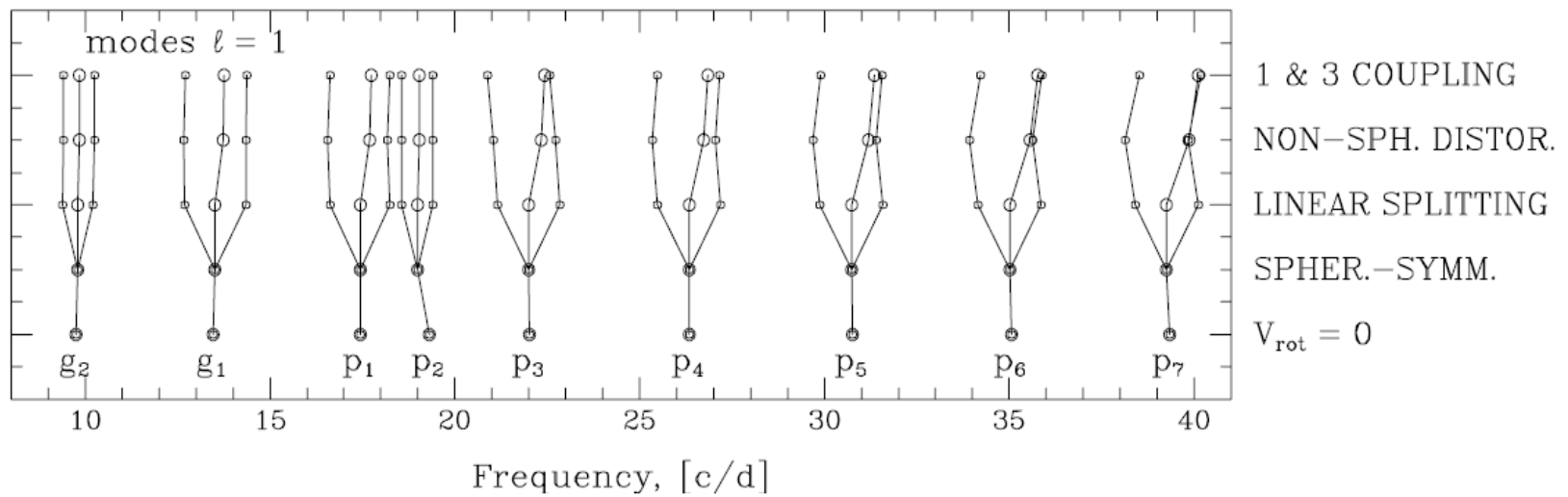

0, 2, 4 COUPLING
0 & 2 COUPLING
NON-SPH. DISTOR.
LINEAR SPLITTING
SPHER.-SYMM.
 $V_{\text{rot}} = 0$

0, 2, 4 COUPLING
0 & 2 COUPLING
NON-SPH. DISTOR.
LINEAR SPLITTING
SPHER.-SYMM.
 $V_{\text{rot}} = 0$

Wkład kolejnych efektów rotacji do częstotliwości modów $\ell=1$,
 dla modelu o parametrach: $M=1.8 M_{\odot}$, $T_{\text{eff}}=7515 \text{ K}$, $V_{\text{rot}}=92 \text{ km/s}$.

Mody sprzężone oznaczamy przez l' i numerujemy stosując zasadę „avoided crossing”.

Zazwyczaj l' oznacza mod o największej amplitudzie powierzchniowej.

Mody g w gwiazdach rotujących

Dla gwiazd SPB często mamy $\omega \sim \Omega$. Wówczas nie możemy stosować formalizmu perturbacyjnego.

Przybliżenie tradycyjne

Zaniedbujemy horyzontalną składową siły Coriolisa związaną z ruchem radialnym oraz składową radialną siły Coriolisa związaną z ruchem horyzontalnym

Dobre dla modów o niskich częstotliwościach, w przypadku których ruch horyzontalny dominuje pulsację.

Założenia

- $\omega \sim \Omega \ll N(r)$

$$N^2 = g \left(\frac{1}{\Gamma_1 p} \frac{dp}{dr} - \frac{1}{\rho} \frac{d\rho}{dr} \right)$$

- $(\Omega / \Omega_{\text{crit}})^2 \ll 1$

- przybliżenie Cowlinga

**Wówczas możliwa jest separacja zależności
kątowych i radialnych w funkcjach własnych**

$$s = 2\Omega/\omega \quad \ell(\ell + 1) \rightarrow \lambda(s) \quad Y_l^m(\theta, \varphi) \rightarrow \Theta_\lambda(\cos\theta)e^{im\varphi}$$

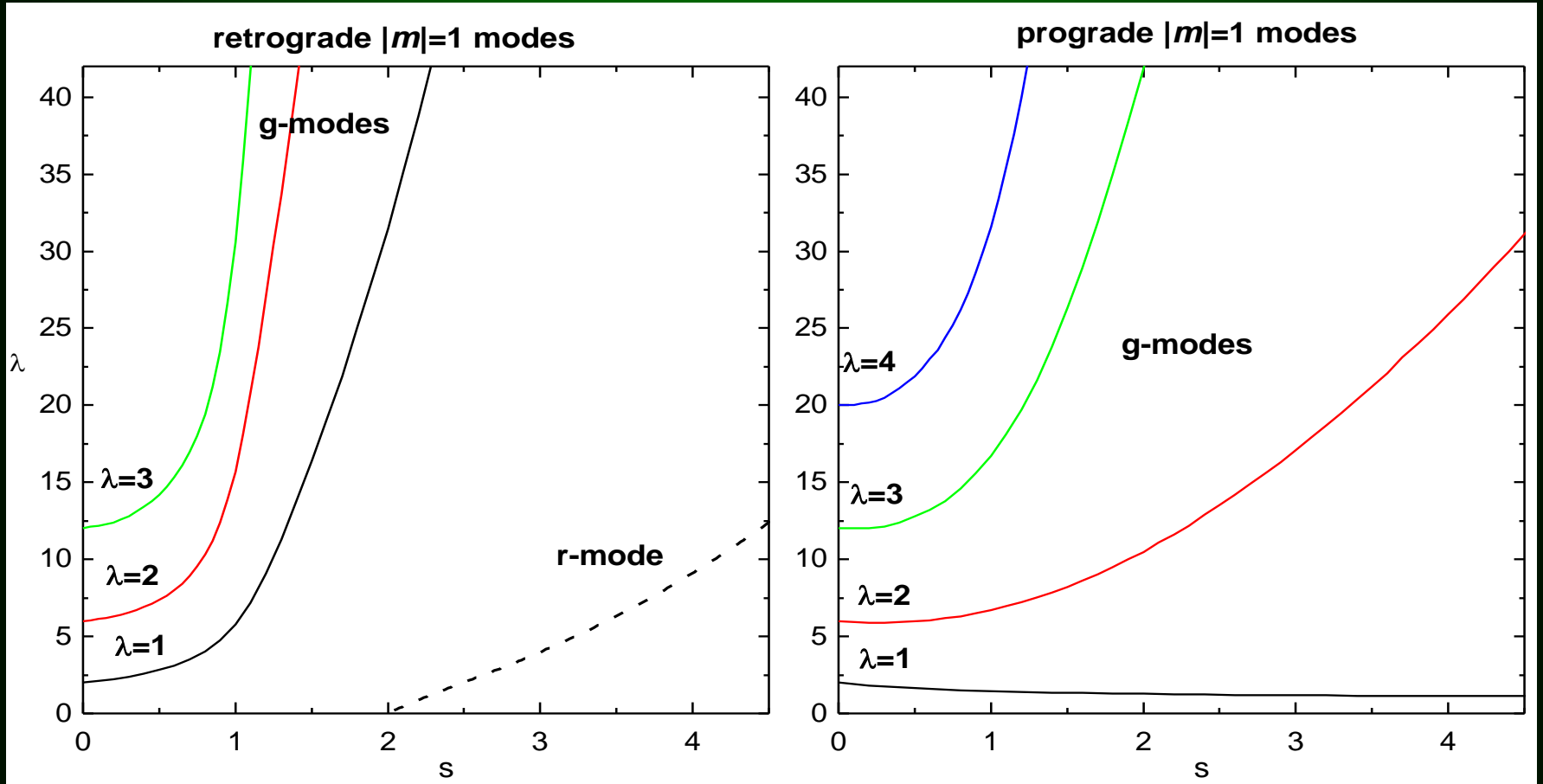
$\Theta_\lambda(\cos\theta)$ – funkcje Hougha

**Mody z $\lambda > 0$ propagują się w obszarze promienistym ($N > 0$).
Radialna liczba falowa**

$$k_r \approx \frac{\sqrt{\lambda}}{r} \frac{N}{\omega}$$

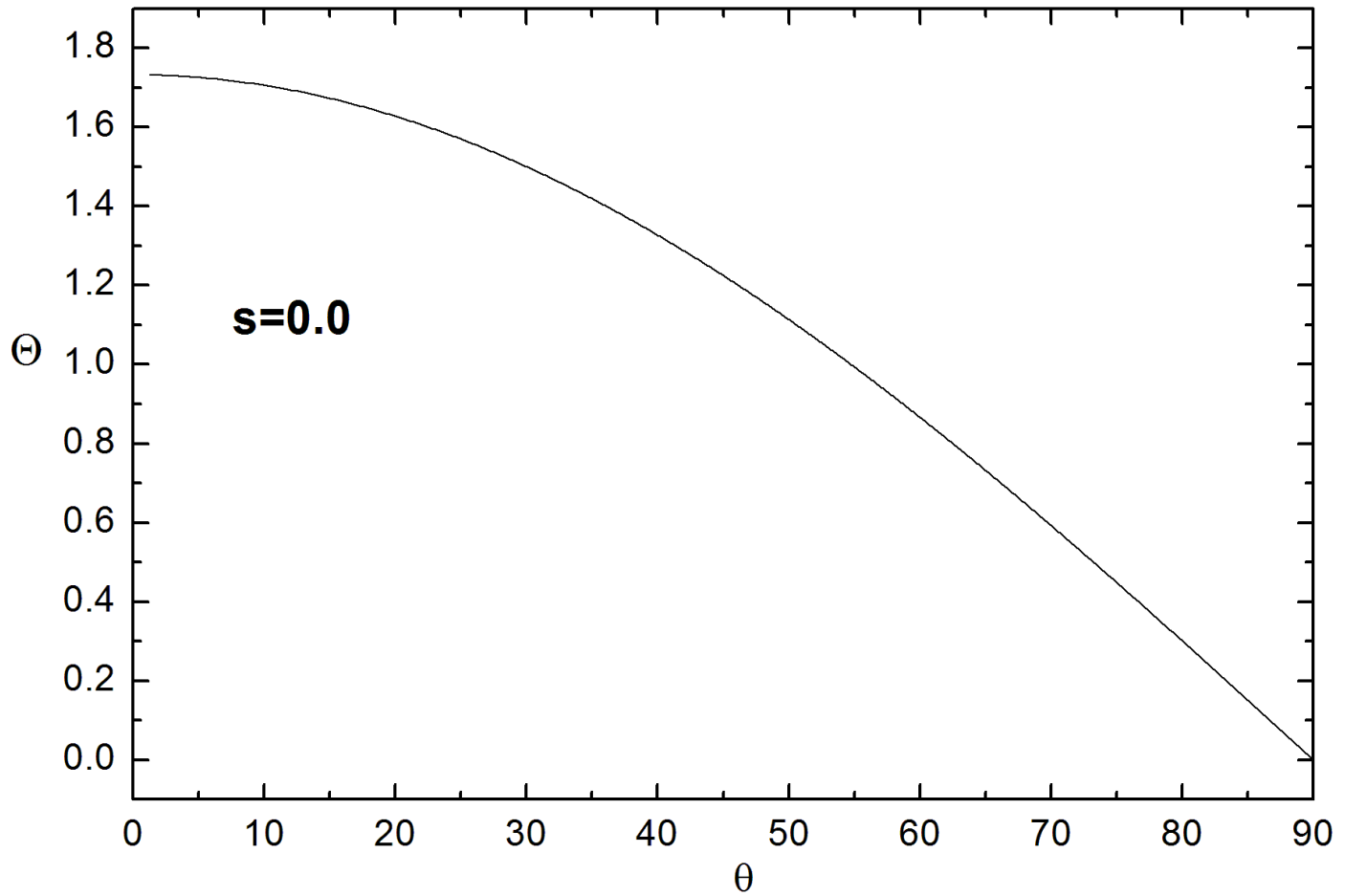
Definicija stopnja modu, λ

$$s = 2\Omega/\omega \rightarrow 0 \text{ to } \lambda \rightarrow \ell(\ell + 1)$$

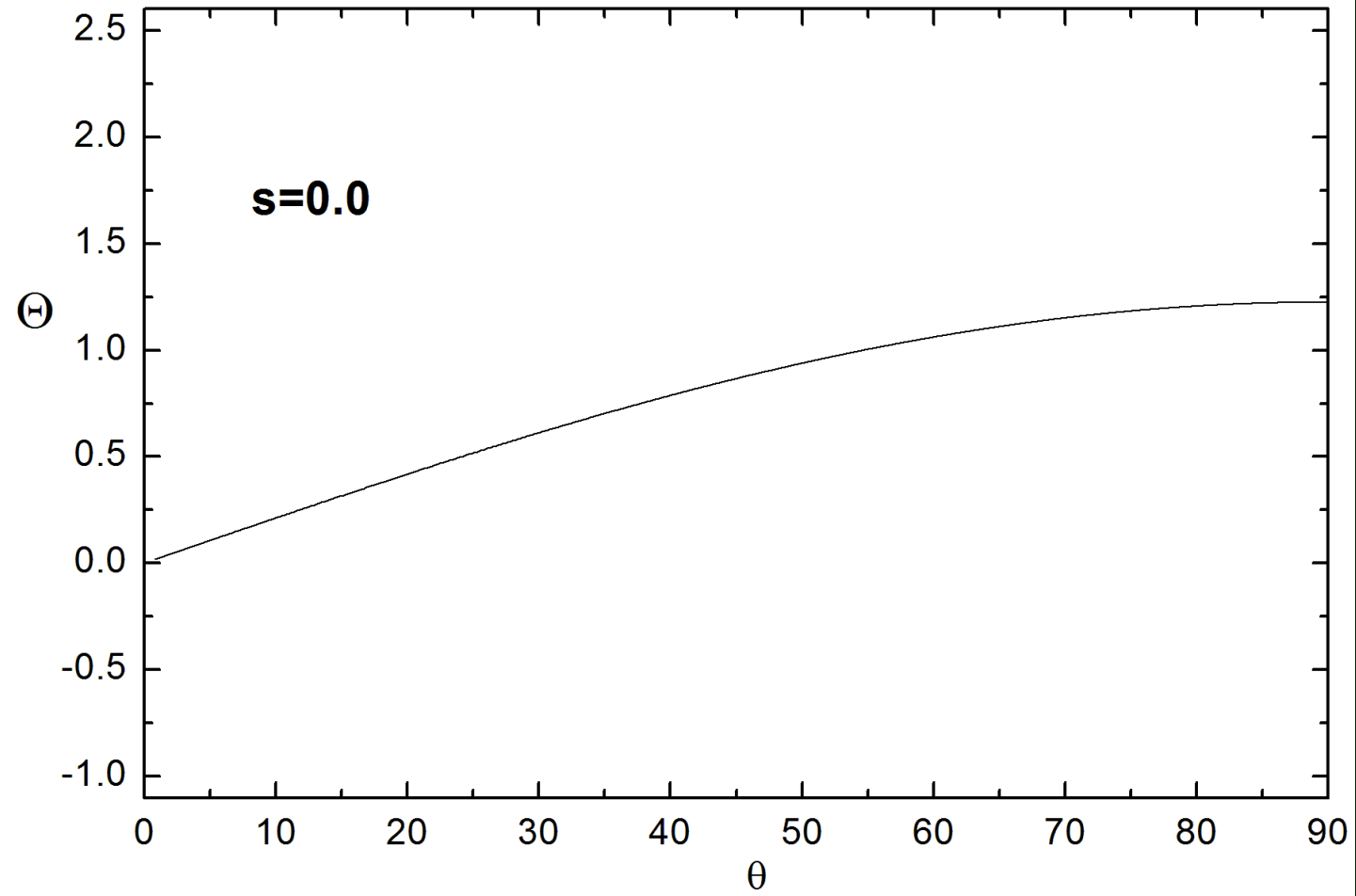

$\ell=1, m=0$

$\ell=1, m=-1$

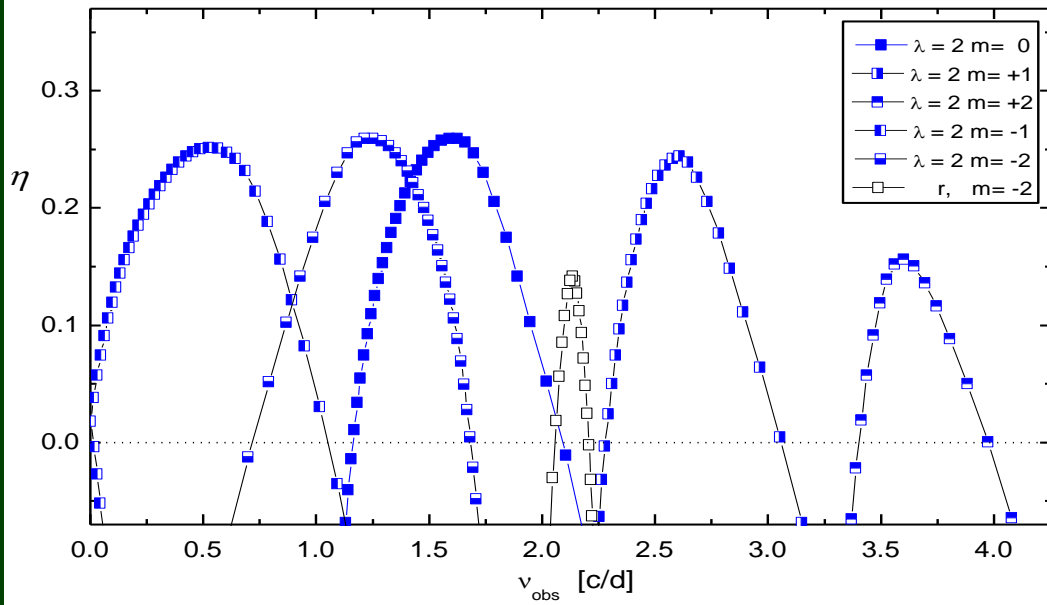
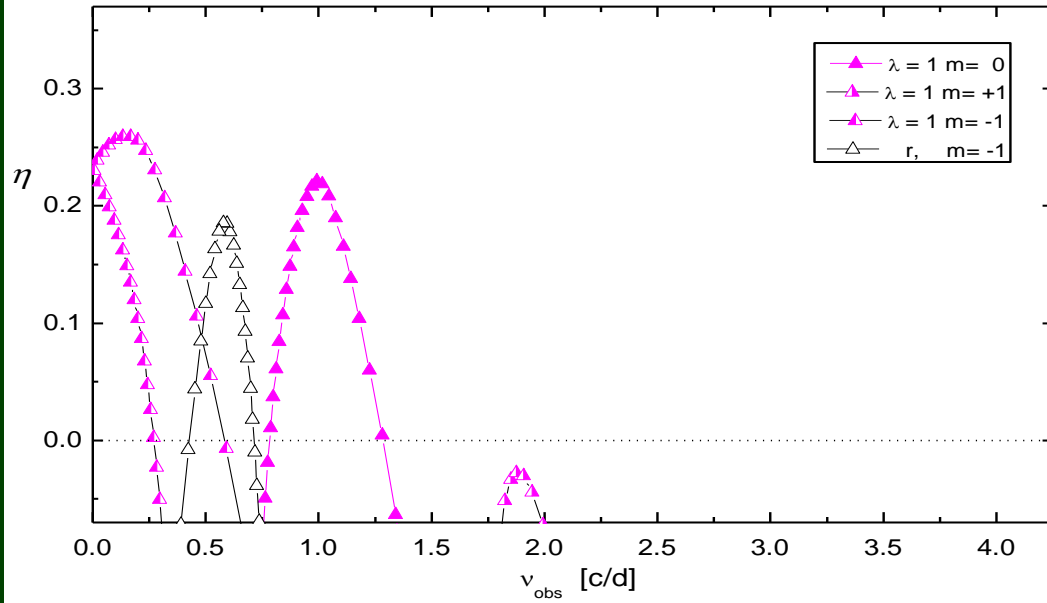

Parameter niestabilności η zależy od ω i λ/ω^2 (kształt f. własnych)

Aby mod był niestabilny:

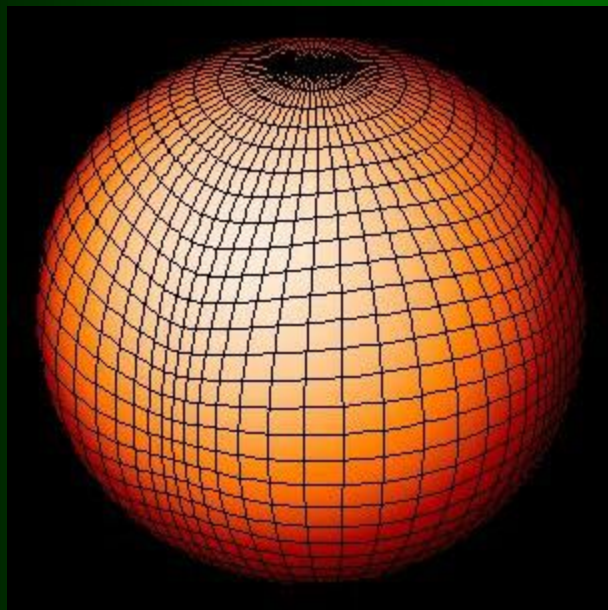
- $2\pi/\omega \approx \tau_{th}$ w warstwie napędzającej
- λ/ω^2 – definiuje zależność radialną funkcji własnych
ciśnieniowa f. własna musi być duża w warstwie napędzającej

$V_{\text{rot}} = 300 \text{ km/s}$

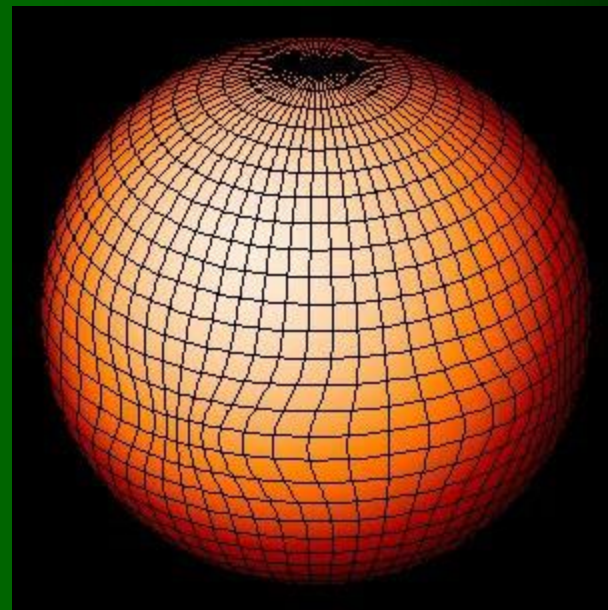

mod g , $\ell = 4$, $m = +4$

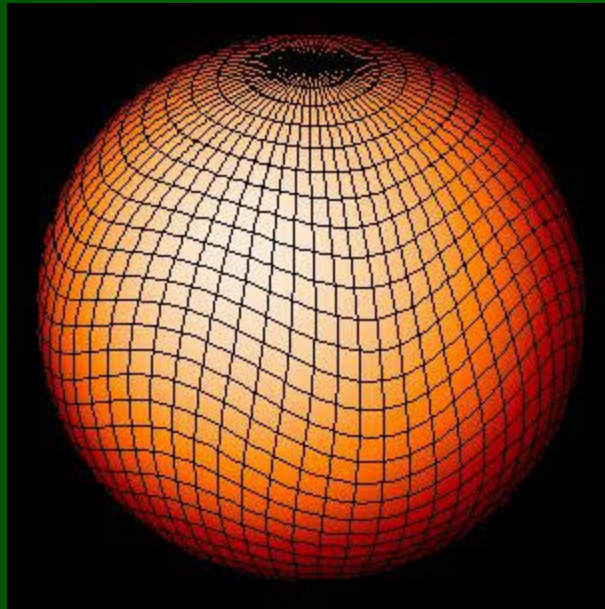
bez rotacji

z rotacją

mod r, m=-4

**WPLÝW ROTACJI NA DIAGNOSTYCZNE
WŁASNOŚCI DIAGRAMÓW FOTOMETRYCZNYCH**

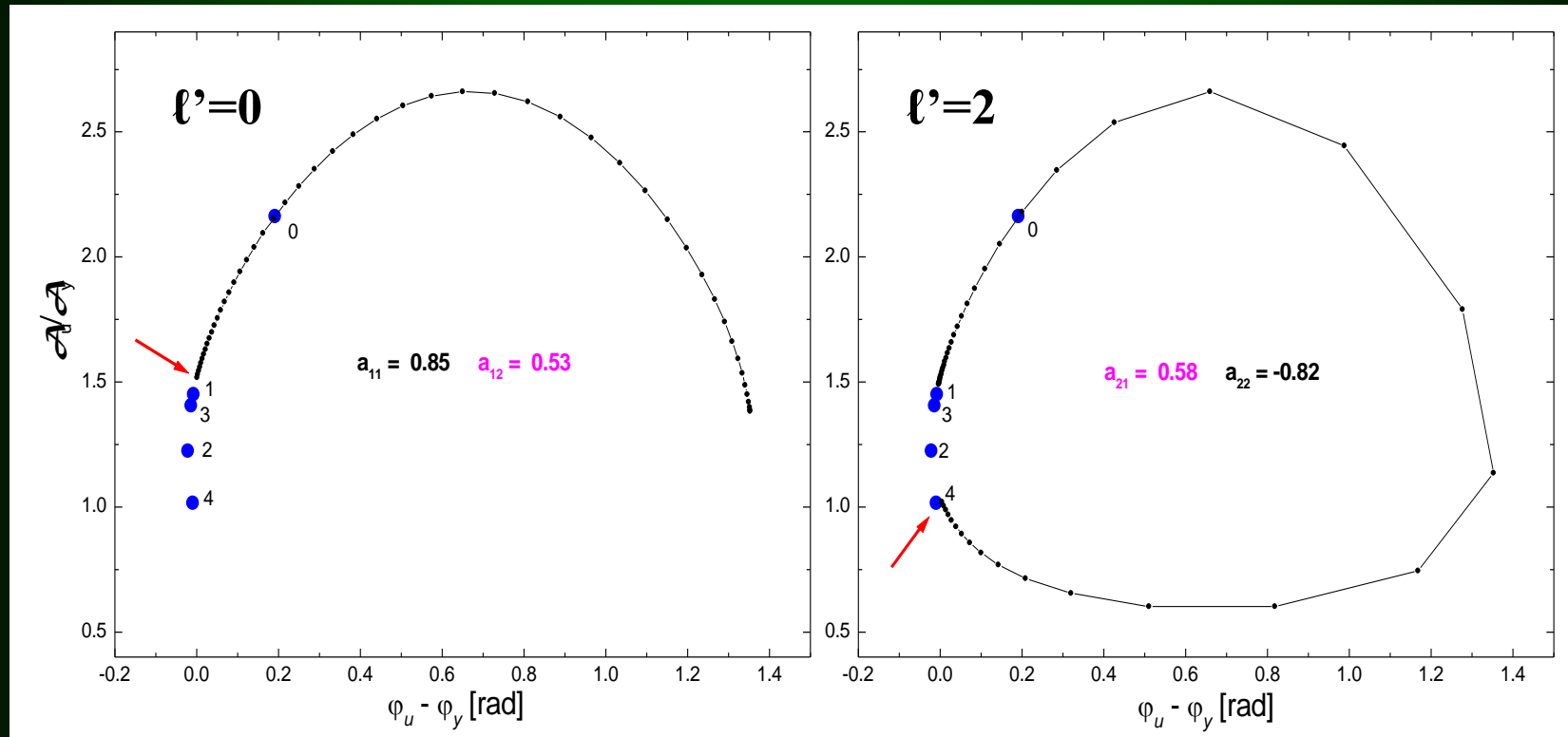
Jeśli uwzględnimy efekty rotacji to fotometryczne diagramy diagnostyczne stają się zależne od kąta inklinacji, i , azymutalnego rzędu, m , oraz prędkości rotacji, V_{rot} .

FOTOMETRYCZNA AMPLITUDA ZESPOLONA MODÓW SPRZEŻONYCH

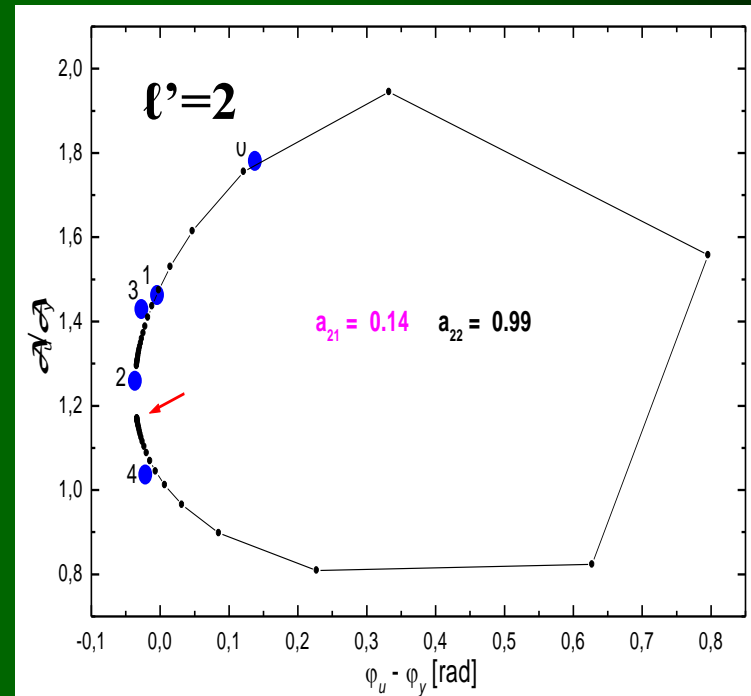
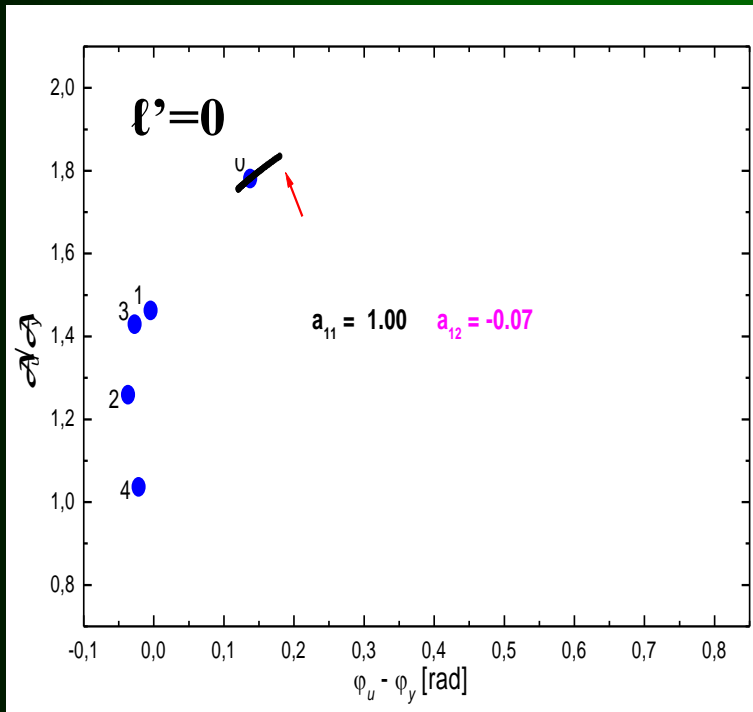
$$\mathcal{A}_\lambda(i) = \sum_k a_k A_{\lambda,k}(i)$$

Efekt sprzężenia modów $\ell = 0, p_1$ i $\ell = 2, g_1, m = 0$,
 $\Delta\sigma_0 = 0.003$, dla modelu $\log T_{\text{eff}} = 4.374$, $V_{\text{rot}} = 100$ km/s.

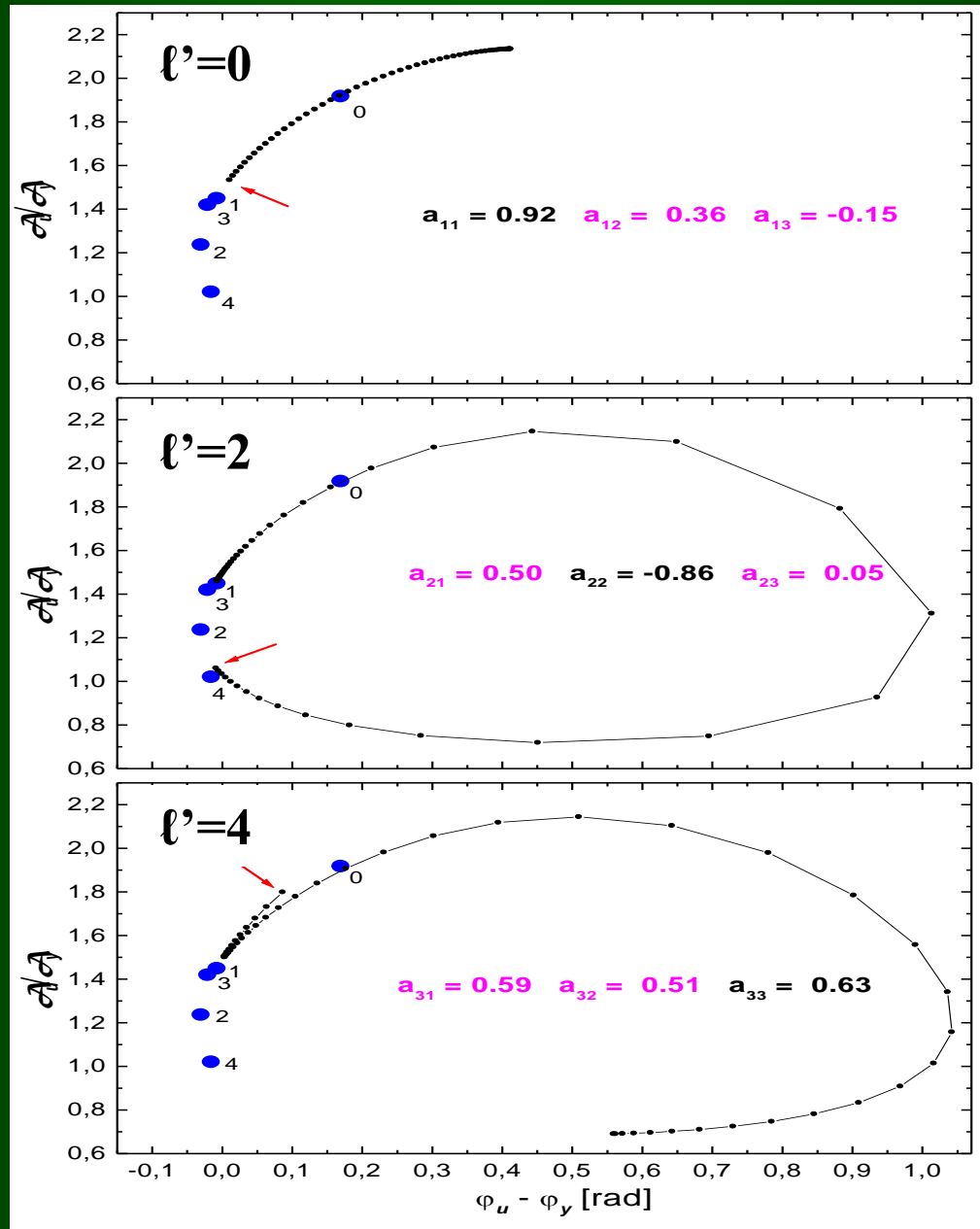

Odległość pomiędzy kolejnymi kropkami wynosi 0.02 w $\cos i$.
 Czerwona strzałka oznacza obserwacje od bieguna gwiazdy, $i = 0^\circ$.

Efekt sprzężenia modów $\ell = 0, p_1$ i $\ell = 2, g_1, m=0$,
 $\Delta\sigma_0=0.074$ dla modelu $\log T_{\text{eff}}=4.406, V_{\text{rot}}=100$ km/s.

Efekt sprzężenia trzech modów $\ell = 0, p_1, \ell = 2, g_1, \ell = 4, g_2, m=0$

Poprzez sprzężenie rotacyjne mody o wysokich stopniach, $\ell = 4$ (5), mogą uzyskać znaczącą składowa $\ell = 0$ (1).

**Oznacza to, że mogą być wykrywalne
za pomocą fotometrii naziemnej.**

- ✦ możemy „widzieć” mody o wyższych l
- ✦ pojawia się zależność od aspektu oraz od m

Identyfikacja modów musi być wykonana jednocześnie z wyznaczeniem parametrów gwiazdowych, rotacji i kąta inklinacji

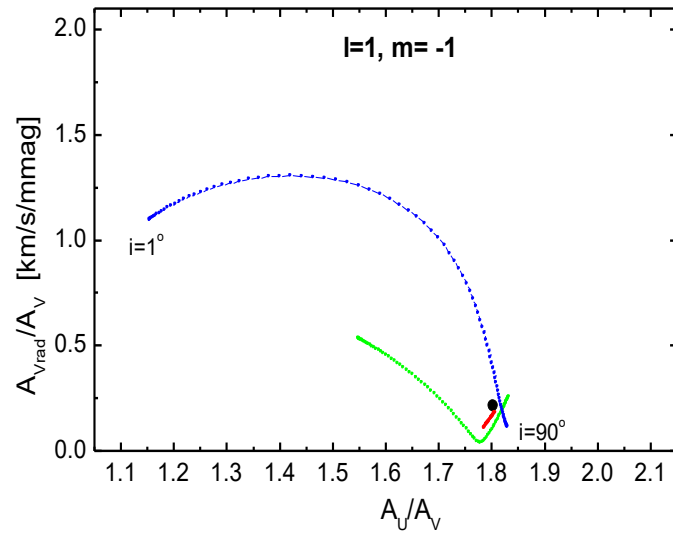
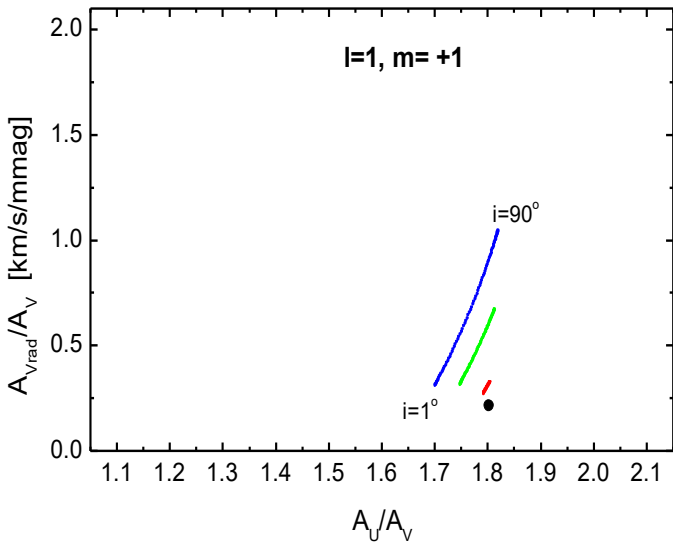
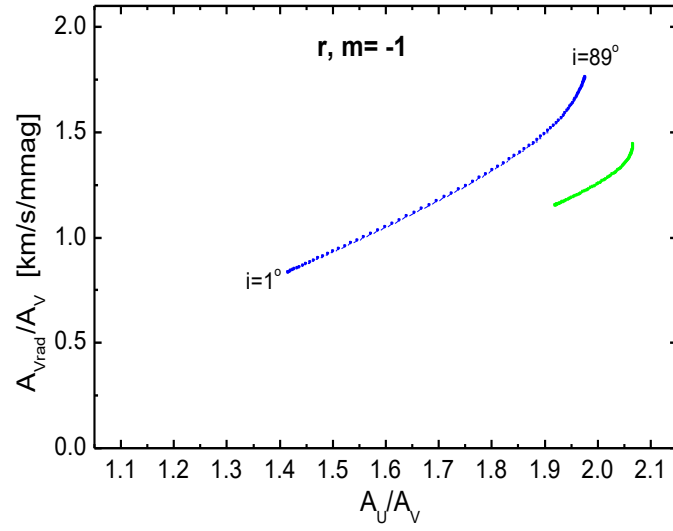
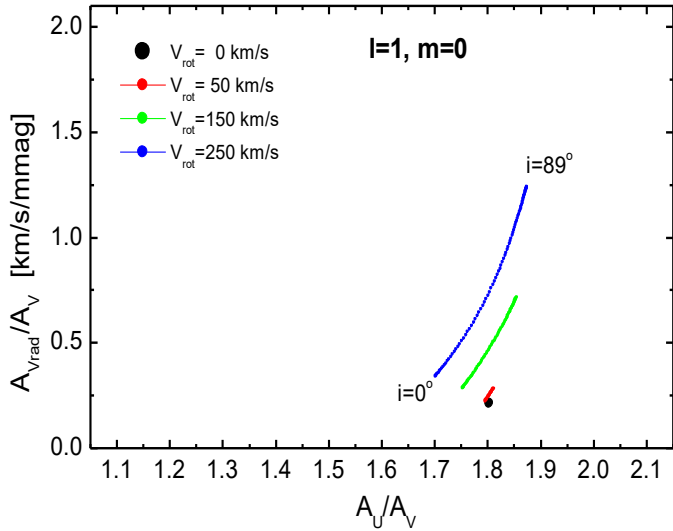
FOTOMETRYCZNA AMPLITUDA ZESPOLONE MODÓW WOLNYCH ($\omega \sim \Omega$)

$$\mathcal{A}_x(i) = \varepsilon \sum_{j=1}^{\infty} \gamma_{\ell_j}^m(s) Y_{\ell_j}^m(i, \mathbf{0}) \left[\mathcal{D}_{\ell_j}^x f + \mathcal{E}_{\ell_j}^x \right]$$

$$\ell_j = \begin{cases} |m| + 2(j-1) & \text{- mody parzyste} \\ |m| + 2(j-1) + 1 & \text{- mody nieparzyste} \end{cases}$$

$$\Theta(\theta) = \sum_{j=1}^{\infty} \gamma_{\ell_j}^m(s) P_{\ell_j}^m(\theta)$$

A_{Vrad}/A_V vs. A_U/A_V

A_U/A_V vs. $\phi_U - \phi_V$

A_{Vrad}/A_V vs. $\phi_{Vrad} - \phi_V$

